

Volný pohyb pracovníků spadá do širšího rámce jedné ze základních svobod vnitřního trhu Evropských společenství - volného pohybu osob. Byli to právě pracovníci, kteří se jakožto významný ekonomický faktor stali jejími prvními beneficianty. Podstatou této svobody pracovníků je komunitárním právem poskytnuté právo vstoupit a pobývat na území jiných členských států za účelem výkonu či hledání zaměstnání a samozřejmě zákaz jejich diskriminace oproti pracovníkům domácím.

Smlouva o založení ES původně přiznávala právo volného pohybu úzce s cílem usnadnit ekonomické aktivity překračující hranice členských států. Právo pohybu a pobytu zpočátku náleželo pouze osobám vyvíjejícím ekonomickou činnost jako zaměstnanci či alespoň částečně zaměstnaní. Rovnost zacházení, dnes jeden z hlavních principů celého komunitárního práva, platila pouze pro oblasti týkající se práce.¹⁴ Postupem času byla tato oprávnění udělována dalším a dalším kategoriím osob. Stejně tak se věcná působnost principu rovného zacházení rozšířila na řadu práv a výhod, které už zdaleka nesouvisí pouze se zaměstnáním či ekonomickou aktivitou.